

บทบรรณาธิการ

คำถาม ฟ้องขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ ทางพิจารณาได้ความว่าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ในเวลากลางคืนและร่วมกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งมีโทษหนักกว่า ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยในฐานความผิดที่ถูกต้องได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕๓/๒๕๕๓ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับ ผ. ร่วมกันวิ่งราวโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหาย แต่ทางนำสืบของโจทก์กลับได้ความว่า ผ. ทำที่เป็นพูดโทรศัพท์เคลื่อนที่ และเอาโทรศัพท์ไปในขณะที่ผู้เสียหายให้บริการลูกค้าคนอื่นอยู่ เป็นการเอาไปในขณะเผลอ มิใช่เป็นการฉกฉวยทรัพย์ไปโดยฉับหน้า จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ เมื่อเหตุเกิดในเวลากลางคืนและร่วมกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) และ ๓๓๕ (๗) ต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ วรรคสอง ซึ่งมีโทษหนักกว่าความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๖ วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาพิพากษาลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ แต่จะพิพากษาลงโทษจำเลยหนักขึ้นกว่าที่ศาลล่างกำหนดไม่ได้ เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒

คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์รถยนต์ หากรถยนต์ของผู้เสียหายถูกถอดส่วนควบออกเป็นอะไหล่ชิ้นส่วนต่าง ๆ คงเหลือซากที่เป็นรถยนต์ซึ่งผู้เสียหายได้รับคืนไปแล้ว พนักงานอัยการจะมีคำขอให้คืนหรือใช้ราคารถยนต์แก่ผู้เสียหายได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๕๙/๒๕๕๒ รถยนต์ของผู้เสียหายถูกถอดอุปกรณ์ส่วนควบออกเป็นอะไหล่ชิ้นส่วนต่าง ๆ คงเหลือซากที่เป็นรถยนต์ มิได้ถูกทำลายสูญหายไปทั้งหมดหรือแปรเปลี่ยนนำไปเป็นของอื่น เมื่อผู้เสียหายได้รับอุปกรณ์ส่วนควบซึ่งเป็นของกลางที่เจ้าพนักงานเก็บรักษาไว้คืนแล้ว พนักงานอัยการโจทก์จะขอให้คืนหรือใช้ราคาแก่ผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๓ อีกไม่ได้ แม้ผู้เสียหายจะได้รับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดของจำเลยเนื่องจากนำ

รถยนต์ไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์เดิมไม่ได้ ก็เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายจะต้องไปว่ากล่าวเรียกค่าเสียหายจากจำเลยเองเป็นคดีใหม่

คำถาม ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำนำคดีออกจากสารบบความ (มิได้พิพากษายกฟ้อง) ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีจะต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ท.๑๓๕๒/๒๕๕๓ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า มูลหนี้ตามเช็คพิพาทโจทก์และจำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งและคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว มูลหนี้ตามเช็คพิพาทเป็นอันสิ้นผลผูกพันคดีจึงเลิกกัน สิทธินาคดีอาญามาฟ้องระงับไป ให้จำนำคดีออกจากสารบบความ เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืนผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐

คำถาม คำเบิกความไว้ก่อนฟ้องคดี ในคดีอาญาอีกสำนวนหนึ่ง จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีหลังซึ่งเป็นคดีเรื่องเดียวกันกับคดีก่อนได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๒๗/๒/๒๕๕๓ คำเบิกความของผู้เสียหายและ ว. ซึ่งศาลชั้นต้นให้สืบพยานไว้ก่อนในคดีอาญาอีกสำนวนหนึ่ง ซึ่งพวกของจำเลยร่วมกระทำความผิดกับจำเลยในคดีนี้ถูกฟ้องเป็นจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ในคดีดังกล่าว คดีนี้และคดีดังกล่าวจึงเป็นคดีเดียวกัน แต่ที่พนักงานอัยการต้องแยกฟ้องเป็น ๒ คดีเนื่องจากจับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ได้ก่อน ส่วนจำเลยเพิ่งจับได้ในภายหลัง เพราะจำเลยหลบหนี ดังนั้นศาลจึงรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายและ ว. ที่ได้เบิกความไว้ในคดีดังกล่าวในการพิจารณาคดีนี้ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๗ ทวิ วรรคห้า

ผู้เสียหายทำร้ายผู้ตายโดยใช้ไม้ตีแขนขาผู้ตายก็เนื่องจากถูกจำเลยบังคับให้ เมื่อผู้เสียหายไม่ตีผู้ตาย จำเลยก็ตีผู้เสียหายทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บมีรอยช้ำบวมที่ใบหน้า ศีรษะ แขนและขา การที่ผู้เสียหายตีผู้ตายดังกล่าวเป็นเพราะอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้เสียหายจึงมิได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย จึงมิใช่กรณีที่โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานอันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๒

เทพบันทึกลีงของกลางซึ่งพบที่บ้านจำเลยเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่ พิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลย จำเลยมิได้ต่อสู้หรือปฏิเสธความถูกต้อง ของเสียงที่มีการบันทึกไว้ จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

คำถาม จำเลยให้การต่อสู้ว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ ศาลชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้องโจทก์โดยไม่ได้วินิจฉัยเรื่องอายุความ โจทก์อุทธรณ์ จำเลยไม่ยกปัญหาเรื่องฟ้อง โจทก์ขาดอายุความตั้งเป็นประเด็นไว้ในคำแก้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าคดีโจทก์ ไม่ขาด อายุความ จำเลยจะฎีกาปัญหาเรื่องอายุความได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๗๐๐/๒๕๕๓ จำเลยที่ ๒ ให้การว่า คดีโจทก์ขาดอายุ ความ ๒ ปี ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์โดยไม่ได้วินิจฉัยปัญหาเรื่องอายุ ความ โจทก์อุทธรณ์ จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ยกปัญหาเรื่องฟ้องโจทก์ขาดอายุความตั้ง เป็นประเด็นไว้ในคำแก้อุทธรณ์ จึงไม่มีประเด็นในเรื่องอายุความ แม้ศาลอุทธรณ์จะ วินิจฉัยว่าคดีโจทก์ไม่ขาดอายุความ ๑๐ ปี ในการใช้สิทธิไล่เบื้อไว้ ก็ไม่ทำให้เกิด ประเด็นเรื่องอายุความ ที่จำเลยที่ ๒ ฎีกาว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ๑ ปี ตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ทั้งไม่ใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙

คำถาม โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้เงินและบังคับจำนองระหว่างฎีกา จำเลย จะขอคุ้มครองชั่วคราวตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๖๔ ให้งดการขายทอดตลาดทรัพย์จำนอง ไว้ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ท.๑๕๒๗/๒๕๕๓ โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้เงิน และบังคับจำนอง มิใช่พิพาทกันด้วยทรัพย์สิน สิทธิหรือประโยชน์อย่างใด อย่างหนึ่งที่จำเลยจะร้องขอเพื่อให้ได้รับความคุ้มครอง โดยขอให้งดการขายทอด ตลาดทรัพย์จำนองไว้ชั่วคราวในระหว่างฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา ๒๖๔

คำถาม ศาลชั้นต้นสั่งจำหน่ายคดีโดยผิดหลงว่าคู่ความทั้งสองฝ่ายขาดนัดพิจารณา โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่ง ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องของโจทก์โดยไม่ได้ส่งสำเนาคำร้องของโจทก์ให้แก่จำเลยคัดค้านก่อน แล้วมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งจำหน่ายคดี ดังนี้ชอบหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๘๙๗/๒๕๕๓ ศาลชั้นต้นนัดสืบพยานโจทก์และพยานจำเลย เวลา ๙ นาฬิกา เมื่อถึงวันนัดในช่วงเช้าทนายโจทก์และผู้รับมอบอำนาจโจทก์มาศาลและไปคอยอยู่ที่ห้องพิจารณาคดีที่ ๒ แต่เนื่องจากคดีนี้ย้ายไปพิจารณาที่ห้องพิจารณาคดีที่ ๕ จึงไม่พบสำนวนคดีนี้ที่ห้องพิจารณาคดีที่ ๒ ทนายโจทก์จึงไปสอบถามเจ้าหน้าที่ศูนย์หน้าบัลลังก์ ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ศูนย์หน้าบัลลังก์ลงเวลานัดพิจารณาคดีผิดพลาดเป็นช่วงบ่าย ทนายโจทก์และผู้รับมอบอำนาจโจทก์จึงไม่ได้เข้าห้องพิจารณาคดีที่ ๕ ในช่วงเช้า โดยรออยู่ที่ศาลจนถึงช่วงบ่าย แสดงให้เห็นว่าผู้รับมอบอำนาจโจทก์และทนายโจทก์มาศาลตามกำหนดนัดแล้ว แต่เป็นความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ศาลเองที่ทำให้ผู้รับมอบอำนาจโจทก์และทนายโจทก์ไม่ได้เข้าห้องพิจารณาคดี เป็นเหตุให้ศาลชั้นต้นเข้าใจว่าคู่ความทั้งสองฝ่ายขาดนัดพิจารณา จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ เป็นการสั่งโดยผิดหลงชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบดังกล่าวเสียได้ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ให้อำนาจไว้ โดยไม่จำเป็นต้องมีคู่ความฝ่ายใดร้องขอ

นายประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์

บรรณาธิการ